

Kiss Judit Ágnes

A vén fegyverkovácsné hazafelé tart a terápiás ülésről

Megöregedni normatív krízis,
mint felnőni vagy anyává válni.
Mindened megvan: kenyér is, víz is,
mért érzed, hogy ez rosszabb, mint bármi?

Megöregedni hormonvihar, mint
szülés után vagy kamaszkorodban.
Miért zavar, hogy nem vagy már harminc,
s arcodra írva a sorsod ott van?

Már nem vagy szép, mint most nyíló rózsza,
sem mint egy termő gyümölcsfa ága,
állsz a viharban, nem beszélsz róla,
ennyit kibírni pont elég mára.

Normatív krízis, új a szabályzat,
nem is tartalmaz semmit, csak tiltást,
végigolvasnád, de szemed fáradt,
romlik is, úgyhogy behunyod inkább.

Úgyis megy fejből: öltözz szolidan,
ne flörtölj, csínján bánjál a sminkkel,
s ha rákérdesz, ez miért így van,
megvan a válasz: azért, mert így kell.

Segít a tüköröd megöregedni:
ki húzna minit visszeres lábra?
ráncba ki akar kópúdert kenni?
Nem mondja senki, te húzódsz hátra.

Nem esik jól az utcára menned.
Mért akarnád, hogy romjaid lássák?
Nem baj, ha lassan nem lesz mit enned,
mérleged már-már üti a mázsát.

Maradj csak otthon, ha otthonod van,
vagy ülj egy templom hátsó padjába,
s magadban mormold, akár egy mantrát:
viharban némán, a sorban hátra.